

Stk. 3. Taber nogen sin indfødsret efter stk. 2, taber også hans barn indfødsretten, hvis det har erhvervet den gennem ham, medmindre barnet derved bliver statsløst.

Stk. 4. Den, der har mistet dansk indfødsret i henhold til denne paragraf og derefter vedblivende har været statsborger i aftaleland, generhverver indfødsretten, når han efter at have taget fast bopæl her i riget over for overøvrigheden (i København magistraten) afgiver skriftlig erklæring herom. Bestemmelserne i § 4, 2. punktum, og i § 5 finder tilsvarende anvendelse.“

7. § 10 A, *stk. 1*, ophæves.

Stk. 2-4 bliver stk. 1-3.

8. Overalt i § 10 indføjes foran „aftaleland“: „nordisk“.

9. § 11 affattes således:

„§ 11. Erklæring om erhvervelse af indfødsret i henhold til denne lovs §§ 3, 4, 9 A, stk. 4, 10 B og 10 C, kan ikke afgives ved

værge eller af forældremyndighedens indehaver.“

§ 2.

Stk. 1. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1979.

Stk. 2. Et barn, der er født den 1. januar 1961 eller senere, og som ville have erhvervet dansk indfødsret, hvis bestemmelsen i § 1, stk. 1, nr. 1, havde været gældende ved barnets fødsel, erhverver dansk indfødsret ved, at moderen afgiver skriftlig erklæring herom over for overøvrigheden (i København magistraten) eller anden af indenrigsministeren bestemt myndighed. Erhvervelsen kan dog kun finde sted, hvis moderen på tidspunktet for erklæringens afgivelse er dansk statsborger og barnet på dette tidspunkt er under 18 år; indtil den 30. juni 1979 kan dog sådan erklæring afgives, uanset at barnet på erklæringens tidspunkt er fyldt 18 år. Et barn, der på erklæringens tidspunkt er fyldt 15 år, skal tiltræde erklæringen. Endelig kan sådan erklæring ikke gyldigt afgives efter den 31. december 1981.

Skytte.

/ J. K. Hansen.